

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 3.

6. Februar 1905.

21. Aarg.

Fru Charlotte Schrøder.

født d. 29/9 1842 — død d. 11/11 1904.

De Minder, som i Blund i Hjertet hvilte
Og vented på at høre Ordet: Bliv!
Nu, da Du selv er død, de fanger Liv.
D. R.

Jeg tænker, det er gået mange af Fru Charlotte Schrøders Venner, som det er udtrykt i dette lille Vers om hende, at Minderne netop nu ved hendes Død er kommen mere levende frem om hende end nogensinde før, og som Savnet føles dybt ikke alene i hendes Hjem, men i hendes store Vennekreds, titter Minderne frem og gør Hjerterne varme og taknemlige ved at føle, hvad hun var for enhver af os, der havde den Lykke at kende hende og være mellem hendes Venner.

Kan jeg vist desværre næppe tegne noget fyldigt Billede af hende, så kan måske enkelte Minder fra Samlivet med hende flette et Par Blade i Krandsen, vi alle gerne vil lægge på hendes Grav.

Siden jeg i Sommeren 1866 var Elev på Askov Højskole, har hendes venlige, moderlige og kærlige Øje fulgt mig til stor Glæde og Hjælp gennem mange forskellige Forhold, og skønt jeg først lærte hende at kende, da hun 23 År gammel alt havde været Højskolefrue og Husmoder i Askov 1 År, har hun så tidt fortalt om sine første Barndoms- og Ungdomsår, at jeg synes, jeg har kendt hende også før 1866.

Hun er, som de fleste af Læserne ved, født Wagner, Datter af Oberst M. C. F. Wagner og Fru Margrete Sofie Charlotte Wagner, født Monthey, som i de første År af deres Ægteskab boede i Rendsborg. — Der, „på Uffe hin Spages Ø“, blev deres ældste Datter Charlotte født og tilbragte sine første Barndomsår i et godt og kærligt Hjem; men at der under de sørgelige, urolige Forhold i Hertugdømmerne lige før Krigen 48 tidt måtte være trange og mørke Tider i en dansk Offi-

cers Hus, har hun allerede den Gang haft et levende Indtryk af.

Da hendes Moder, som i mange År havde sit Alderdomshjem på Askov Højskole, dér fejrede sin 70 Årsdag, skrev Datteren i et kønt lille Digt om de tunge Dage før Krigen: „Da elskede Moder just Dannebrog og lærte de små som ved højlys Dag, hvor herlig den er, den danske Sag“. I samme Digt omtaler hun med Glæde den Evne, som hendes Moder havde fået i Vuggegave, og som bestod i det Sind, der „for Andres Vel kan tjene og ofre og glemme sig selv“, og hun fortæller om, hvordan hun og hendes Sødskende især har nydt godt af denne Gave, så at Moderen efter sin Mands tidlige Død i et af Krigsårene kunde blive både „Fader og Moder for dem“, og give dem et sjældent godt Hjem i København.

Der voksede hendes Børn op, og ved Modrens kærlige, levende Deltagelse for alt hvad godt der var fremme i Tiden, fik de Adgang til de Vennekredse, hvor de selv som Voksne bedst kunde føle sig hjemme.

Fru Wagners Søster var gift med Præsten Peter Fenger, først Præst i Slotsbjergby på Sjælland, senere ved Frelserkirke på Kristianshavn. — I dette Hjem tilbragte Datteren Charlotte mange Ferier, og følte sig altid taknemlig for, hvad hun hentede der. — Hun blev konfirmeret i Frelser Kirke af Pastor Fenger, som han også var den, der ægteviede hende til Ludvig Schrøder, da hun 20 År gammel blev hans Brud. — Som Student og ung teologisk Kandidat kom han meget i Fru Wagners Hus som en god Ven af hendes ældste Søn Ludvig Wagner og vandt der tidligt sin Fæstemø.

Da Schrøder nu for nylig på hendes Jorde-færdsdag talte om det lange, lykkelige Samliv, de havde fået Lykke til at leve, fortalte han med det samme, hvor forskellige deres Livskår vare blevne fra dem, hun havde tænkt sig i et hyggeligt Præstegårdshjem på Landet i Lighed med dem, hun kendte fra Slotsbjergby eller fra Vilstrup og Stege, hvor hun havde